

ПЪРВАТА МИ ПРОЧИТНА КНИЖКА

(Споменъ по случай Деня на книгата)

Споменитѣ приличатъ много на шаренитѣ пеперудки. Цѣвне ли китна и весела пролѣтъ, пеперудкитѣ заиграватъ надъ пѣстритѣ цвѣтя и не ни даватъ мира, догдето ги не уловимъ.

Една такава пѣстра пеперудка, единъ милъ споменъ отъ детинството ми изкача и заиграва предъ погледа ми всѣкога, когато видя нова, пѣстра книжка за деца. Гледамъ хубавата книжка и шепна радостенъ:

— Честити сж малкитѣ българчета сега!... Какви прекрасни книжки иматъ тѣ!... Какви хубави списания!... Где имаше такова щастие въ нашето детинство, преди петдесетъ години?...

И заиграва предъ погледа ми споменътъ за първата прочетена отъ менъ книжка.

Голѣмъ съборъ-панаиръ се събираше всѣка година за празника Св. Димитъръ въ нашия малъкъ градецъ. Отъ всички села въ околията, па и отъ много други съседни околии идваха хора на събора. Седмици наредъ преди това се говорѣше само за него. А день-два преди събора градътъ се оживяваше, радостъ свѣтѣше по всички лица, особено по лицата на децата. Защото се строеха вече люлкитѣ, въртележкитѣ и се опѣваха голѣмитѣ платна на цирка...

Срещу празника цѣлата нощъ градътъ гърмѣ и ехтѣ отъ гайди, пѣсни, свирки и тжпани.

Сутринта рано-рано хилядното множество плъзна нагоре къмъ събора. Татко остана да причаква гости, а ние тръгнахме съ мама. Татко преди това ни даде пари за събора. На менъ даде отдѣлно десетъ стотинки, дваисетъ пари. А десетъ стотинки тогава, преди петдесетъ години бѣха много пари. Стискахъ азъ парата здраво въ шепата си и крачехъ гордо-гордо къмъ събора. Мислѣхъ за хилядитѣ нѣща, които щѣхъ да видя и много отъ тѣхъ мога да си купя.

Стигнахме на събора. Тамъ се носѣше чуденъ и страшенъ грохотъ отъ пѣсни, викове, гайди, свирки и бумтене на голѣмитѣ тжпани... Главата ми се замая, но се радвахъ безкрайно, като гледахъ въртележкитѣ и люлкитѣ,